

Publicerad 2023-12-30 11:35 av Lena Söderkvist

Sant eller falskt, avgör själva.

Det hände på kvällspromenaden

Det var just en sådan afton ni vet
när blötan går lös på skorna
Jag hade på veckans korsord gått bet
precis som på alla forna
och skulle en promenad ta trots allt
att trösta mitt stackars ego
Jag tänkte, nu har väl vägen fått salt
var sten syns väl lätt som lego

Likväl for jag som en vante, tog mark
med händerna först, mot gruset
men reste mig genast, kände mig stark
blev stående framför huset
Två scouter som på en kvällsrunda gick
sprang fram och mig ville rädda
Jag skrattade, sade nej tack, min nick
förvirrade som det skedda

Så skildes vi åt, jag fortsatte bort
till broplanket över bäcken
Dess halka var av en helt egen sort
och sände mig ned till Näcken
En trädgren som lyckligtvis flöt förbi
mig frälste från bleka döden
I tjugo minuter höll jag mig i
en isklump av bara nöden

Ty grenen var ingen flotte precis
den medgav just inget fäste
En harpalt såg allt, jag skrek som en gris
då flydde den till sitt näste
Till slut nådde jag till landbacken dock
men skrämde upp några getter
och slängdes tillbaka av deras bock
med studs som av sju baletter

Jag känner väl spöken när jag dem ser
han hånade med, den rackar'n

Nej, ropade jag, mig skona, jag ber,
fann aldrig på skäl att tacka'n
men hittade än en bro där jag for
och klängde mig fast i träet
Där höll jag mig fast med näbbar och klor
En and sade kvack, det fäet

Då kom en polis med hjälm och batong
Han trodde jag var på fyllan
och lyckades få mig upp på en gång
Jag pustade ut på hyllan
Så körde han mig med blink och siren
till stadshäktets ro i Kista
När snålblåsten blev till vindar som ven
jag hörde dem från min fristad.

17/11 2023

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Söderkvist med Poeter.se id #49238 innehar upphovsrätten